

hæver det kun, for at man ikke skal antage, at det alene er de Anslagede, der undertiden kunne tage feil, naar de skulle forklare sig over en Sag, der foreligger; thi vi se jo her, at Klagerne og den, der med fuld Berettigelse har taget sig af deres Sag, ogsaa have kunnet tage feil. Det tror jeg, at vi have god Anledning til at mindes ved denne Leilighed.

I Anledning af Udvalgets Udtalelse, at Udvalget fandt det ret forklarligt, at Kul kunde svinde med $4\frac{1}{2}$ pCt., sagde det ærede 5te kongevalgte Medlem til mig — jeg indrømmer, at han sagde det paa den talentfulde Maade, hvorpaa han forstaaer at fremdrage den Slags Ting —: Veed den ærede Ordfører, at $4\frac{1}{2}$ pCt. af det Kul, man aarlig bruger paa Bærftet, udgjør 1,500 Tønder? Hertil svarer Ordføreren, at han meget godt veed, at $4\frac{1}{2}$ pCt. er $4\frac{1}{2}$ pCt., og hvis det ærede Medlem havde sagt: Veed den ærede Ordfører, at $4\frac{1}{2}$ pCt. af 1 Million Tønder Kul er 45,000 Tønder, saa vilde jeg have svaret: Ja, det veed jeg. Men det ærede Medlem kunde lige saa godt have sagt: Ved den ærede Ordfører, at $4\frac{1}{2}$ pCt. af 1 Tde. Kul er omtrent $\frac{1}{3}$ Skæppe; og det er netop det Svind, som vi have troet, at en Tønde Kul ved at ligge ude og blive omlæsset fra eet Sted til et andet kunde undergaa. Jeg tillader mig at tro, at der her i Foranklingen, hvor der jo er flere Forretningsmænd, vil findes Enkelte, som have en Forestilling om, hvor meget Kul svinder, og jeg beder disse Herrer udtale deres Formening om, hvorvidt virkelig Udvalgets Opfattelse, at det er sandsynligt, at der kan være foregaaet et Svind af $4\frac{1}{2}$ pCt., skal være saa urimelig.

Det ærede 5te kongevalgte Medlems, gjorde opmærksom paa, at Statsrevisionens Indstilling: „Marineministeren opfordres til at have sin særlige Opmærksomhed henvendt paa Bærftets Tilstand“, en Indstilling, som efter Heltallets Opfattelse gaar ud paa at opfordre Ministeren til at gjøre sin uafviselige Pligt, ikke var begrundet ene paa Antagelsen af kasseret Lønner, men ogsaa paa Andet. Det er fuldstændig rigtigt, hvad den ærede Statsrevisor i saa Henseende har udtalt. Det første Punkt i Statsrevisionens Indstilling angaar den bekjendte Sag om Smedejernet. Efter hvad der foreligger i denne Sag, om end ikke bevis, som dog, efter hvad Sandsynlighed tilsiger, og ogsaa saaledes som Marine ministeriet opfatter det, er Sagen gaaet til paa den Maade, at man har taget gammelt Jern af Beholdningerne, har forvandet det under Hammeren og ved Blødning til det saakaldte Enmedsjern og deraf dannet Blokke. Man har derefter veiet disse Blokke, og vedkommende Smedemeister har sagt: For at faae den og den Blok have vi sandsynligvis brugt saa og saameget gammelt Jern; men ved denne Maade at beregne paa, er der fremkommet en Uoverensstemmelse i Regnskabet af 72 Centner og 27 Pund. Denne Sag

er jo imidlertid, saaledes som den høitærede Minister ogsaa oplyste, en ældre Sag. Nu veies det gamle Jern, der udleveres, og hele dette Forhold maa derfor anses for lige saa fuldstændig ordnet som de øvrige omtalte Forhold. Den anden Indstilling angaar de 10,000 Tønder Kul, og her maa jeg minde om, at det gaar ikke an at danne sig det Indtryk af Sagen, som om disse 10,000 Tønder Kul skulde være forsvundne fra Bærftet. Derom er der ikke Tale, thi Kullene ere brugte i Bærftets Tjeneste; men der har fundet Uregelmæssigheder og Uordner Sted ved Udleveringen. Man har kjørt Kullene bort, snart i Trillebøje, snart i Kurve, man har undertiden glemt at sætte Streg for en Kurv osv., og da dette har fundet Sted i flere Aar, er man kommen til den Uoverensstemmelse i Regnskabet, hvorom der er Tale. Set paa den billigste og naturligeste Maade, er det altsaa kun en Regnskabsuorden, der her fremstiller sig; men ogsaa paa dette Punkt er der jo truffet Foranstaltning til, at Sligt ikke mere vil finde Sted. Det tredie Indstillingspunkt angaar et Tyveri, som for adskillige Aar tilbage blev udøvet paa Bærftet, hvilken Sag er bleven paakjendt i Fjor. De Herrer ville erindre, at man ikke fik Noget overbevist, idet der ikke var tilstrækkelige Vidner, og de, som man troede havde gjort det, stadig benægtede det. Derom vare dog Alle enige, at et Tyveri havde fundet Sted, idet Bjælleender vare blevne førte bort fra Bærftet. Naar det nu imidlertid siges, at Bærftet ikke er godt bevogtet, siden Sligt kan ske, saa bør man, naar man vil se Sagen fra alle Sider, erindre — og saa vidt jeg mindes, har ogsaa Statsrevisionens fremsørt det Samme —, at det Stjaalne blev ført bort paa en Vogn, der var berettiget til at passere, nemlig den Vogn, som Lærerandøren havde Ret til at føre sine Lønnerender bort paa. Der blev udstedt en Passerjæddel, men under Paaskud af, at man ikke visste, hvormange Lønnerender der var Plads til i Vognen, blev Tallet udeladt, og saa lagde Tyvene deres Lønnerender til de øvrige, som tilhørte Lærerandøren, og derved slap de ud. Det, at et saadant Bedrageri under en saa stor Institution kan ske een Gang, beviser dog imidlertid ikke, at denne Institution er slet bevogtet. Hvis man havde kunnet paavise, at der fra Bærftet blev udsørt Gjenstande af et lille Volumen, men af en stor Værdi, og hvis der med Hensyn til saadanne Gjenstande var fremkommet Uoverensstemmelser i Regnskaberne, da kunde vel Noget tale for, at Bærftet var mindre godt eller slet bevogtet, men derom foreligger jo Intet. Det fjerde Punkt skal jeg ikke komme tilbage til, nemlig det om kasseret Lønner; del have vi nu saa ofte og saa vidtløftig debatteret. Det er paa Grundlag af disse fire Punkter, der, saaledes som den ærede Minister har bemærket, ligge langt tilbage i Tiden og ikke ere fæte,